

ירק לשבועות

ביתנו היה בית חילוני. אבל אבא שקד על הקניית ערכי היהדות ומסורתה לילדיו.

בערבי שבת היתה אמא מברכת על הנרות ואבא, עם שובו מבית הכנסת, מקדש על היין. את כל החגים חגגנו לפי המסורת. סדר פסח — כהילכתו על קריאת ההגדה כולה עם ארבע הכוסות וכוסו של אליהו גם היא לא נעדרה מן השולחן. זכורה לי גם ה"פרוצדורה" של הגעלת כלים וביעור חמץ.

חג השבועות היה חביב עלינו במיוחד.

עוד בבוקרו של ערב החג היינו יורדים אל הוואדי שהיה, בתקופת אביב זו, צבעוני וריחני מגודש הירק ופרחי הבר למיניהם שגדלו במורדותיו, ומביאים עמנו מן הצמחייה הנהדרת ככל שיכולנו לשאת.

ובכול "המטען" הזה — מקשטים את הבית. הקירות, משקופי החלונות והדלתות, הכל פרח והוריק והבית כולו היה כגן פרחים מרהיב ביופיו. מלאי שמחה וחדוות היצירה היינו מסתכלים ונהנים ממעשי ידינו.

אין צריך לומר שבחג הסוכות לא חסרה הסוכה וגם היא מקושטת בצמחיית הוואדי. ואפילו מדורת ל"ג בעומר, ובפינו קרויה היתה "הדלקה" — לא שימשה לנו לצליית תפודים וביצים, כפי שנוהגים כיום צברינו החמודים, אלא הדלקה לשמה עם שאנו שרים "בר יוחאי נמשחת אשריך..." אגב, עמנואל אימץ לו את השיר ועוד שבועות רבים אחרי ל"ג בעומר היה שר, תוך כדי ישיבה על אותו כלי חשוב, "שמן סוסי מייפה בלייפה" (שמן ששון מחבריד).